

Peter en het moordenaars

congres 2

Jason

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Unsplash

ISBN: 9789403702933

© Petra van Engelenburcht

HOOFDSTUK 1. WAT IS ER GEBEURD?

Het is eigenlijk nog midden in de nacht, half drie, toch is iedereen wakker en haast zich om te komen kijken. Het gebeurt je niet elke dag dat er vier, nee vijf politiewagens zich verdringen in een gewone Moerdamse straat, waarvan de huizen verlicht worden door straatlantarens. Het motregent en sierlijk dansen kleine regendruppels voor de brandende koplampen van de politiewagens omlaag.

Alle heisa voegt zich samen bij een smalle steeg schuin tegenover een kroeg, waar naast de deur het grote houten beeld van eenbenige piraat met ooglapje en papegaai op de schouder, pronkt.

Er staat slechts één politieagent naast de Stille Steeg, terwijl een stuk of drie, vier anderen druk zijn met de opdringende massa op afstand te houden.

Jason de Wit, eerste klasse politieagent en al meerdere jaren in vaste dienst, staat naast de ingang van de steeg met de duimen nonchalant in zijn gordel gehaakt. Voor het eerst van zijn leven, weet Jason hoe een model zich moet voelen, want hij is dicht omringd door een grote menigte mensen die hem fotograferen, filmen en aanstaren alsof hij een beroemdheid is. Boven zijn hoofd straalt in neonlicht een sexy dame in lingerie. Ze buigt met veelbetekenende glimlach ver voorover en streelt haar jarretel.

De steeg is volgestroomd met een flinke plas water en door de gebarsten regenpijp sijpelt er nog meer naar de goot.

Er komt een groepje opgewonden knullen aan rennen en ze gaan bij een andere jongen staan die staat te filmen met de mobiel in de hand. ‘Hee Johan, weet jij wat hier gebeurd is?’

Johan, een magere slungel van lagere brugklas gehalte, kijkt zijn vrienden triomfantelijk aan omdat hij meer weet dan hen. ‘Ze hebben in de hoerensteeg vrouwen vermoord,’ grijnst hij tegen zijn vrienden. ‘Ze hebben schoten gehoord en de moordenaar moet er nog zijn. Net gingen er wel twintig ME’ers daar binnen met getrokken pistool!’

‘Oeh,’ de maten huiveren van nieuwsgierig genot en gluren gretig de donkere steeg in.

Jason vraagt zich af waar ze in dat smalle steegje twintig man zouden moeten laten. Hij weet wat er werkelijk gebeurd is. Dat er van een pistool geen sprake is en wil de jonge gozers de ware toedracht besparen. Ze hebben vast voor de rest van hun leven nachtmerries.

Jason is maar net terug van vakantie. Nog gistermorgen ontbeet hij op Ibiza samen met zijn vrouw Sandra en hun twee kinderen, bij het zwembad van het hotel. Hij had technisch gezien nog twee dagen vakantie, maar omdat er een collega door een vervelend zeikwif van een trap was geflikkerd, moest hij invallen.

Dat komt door al dat bezuinigen van te weinig blauw op straat, bedenkt hij geërgerd. Zodra een collega ziek wordt of betrokken bij een andere zaak, moet het gehele team daarvoor boeten, dan kunnen ze hun vrije dag, weekend of vakantie wel vergeten...

Jason klemt zijn kaken op elkaar om een geeuw te smoren. Hij heeft vast jetlag, maar moet hier staan om te voorkomen dat een nieuwsgierige onnozelaar de steeg in zal stappen en kostbare bewijzen vernielen. Trouwens, hij was nog geen uur geleden vergezeld van een maat, erop uitgestuurd om informatie te verzamelen.

De vlasblonde agent weet niet dat er een glimlach om zijn lippen strijkt, waarmee zijn toch al knappe gezicht nog meer op dat van een engel lijkt. En wat voor maat is dat zeg, een surveillant waarbij hij echt tegen op moet kijken. Peter van der Lande is pas echt de moeite van het fotograferen waard, met zijn stoere gestalte en knappe gezicht.

Jason heeft nooit eerder naar mannen gekeken met deze mate van bewondering. Peter heet hij, superman zou zijn achternaam moeten zijn. Er zijn niet veel jongemannen zo groot, breed gespierd en vooral aantrekkelijk.

Maar vast ook niet zo een lulletje lampenkatoen die nog bij zijn moesje woont en er niet eens tegen kan om een dood wif te vinden en dan de hele inhoud van zijn maag eruit kotst. Jason kijkt

ongeduldig rond. Hij is het zat om hier alleen te moeten staan, terwijl ze hem aan staren of een vlasblonde agent met hemelsblauwe ogen, het achtste wereldwonder is.

Wat verderop staat een rechercheur, Kees Korenaar, in lange grijze jas te bellen met zijn meerdere. Maar Kees is ondertussen in dienst uit gezakt en allang niet meer de moeite waard om aangehaakt te worden. Nadat hij zijn mobiel wegstopt, wenkt Kees de versterking en hij bespreekt met twee flinke kerels, een brigadier en hoofdagent, wat er moet gebeuren.

Een flink uit de kluiten gebouwde surveillant stapt zij-aan-zij, met Grote Peter, de eigenaar van de kroeg, 'T Piraatje, de deur uit. Verbaasd ziet Peter van der Lande dat de Nonnetjesstraat ondertussen vol is gestroomd met mensen die zich rumoerig verdringen om de politiewagens.

Agenten proberen hen op afstand te houden en degene die een oranje Nemo dragen, vallen enorm op in de schemerige straat. Overall staan mensen toe te kijken. Op balkonnetjes of uit ramen hangen ook al toeschouwers. Iedereen heft de mobiel of iPad waarmee ze filmen en het gemompel van op sensatiebeluste toeschouwers golft door de straat.

Peter haast zich naar de rechercheur. Kees Korenaar vormt het middelpunt van een groepje agenten. Ineens verandert de gestadige motregen in een flinke plensbui, maar niemand gaat naar huis of maakt aanstalten om een paraplu of regenjas te halen. Hier is iets gebeurd waar geen minuut van gemist mag worden. 'Waar hing jij uit? Moest je pissen?' Kees Korenaar kijkt onvriendelijk op naar het flinke brok Hollands gezond dat bij hem blijft stilstaan. De bril van de rechercheur weerkaatst in kleine druppeltjes het blauwe zwaailicht, wat een bizar effect geeft.

'De Wit stuurde mij naar het café om het bordeel te bellen, of er daar nog iemand aanwezig is, meneer,' haast Peter te zeggen. Hij zwijgt verder, omdat Kees hem de rug toedraait. De inspecteur herinnert zich ineens dat de vader van Peter, Frank, vroeger een poosje zijn maat was. Deze knul heeft hetzelfde stoere postuur als

zijn vader, maar is een stuk knapper. Kees neemt zijdelings zijn uitgezakte figuur op en sluit zijn jas maar wat dichter.

Hij kijkt even naar de steeg en Peter zucht vol verlangen, want daar staat Jason en ziet er net zo knap uit als een engel. Maar deze engel is zo homofob als de pest en zal hem vast tasseren zodra Peter zou vragen of ze zullen zoenen.

Kees buigt naar Peter over en vraagt, ‘heb je het al gehoord?’

‘Eh nee, meneer,’ De surveillant kijkt de inspecteur afwachtend aan.

‘Op de zesde verdieping van flat nummer 99, is een dode man gevonden met twee kogels in zijn hart. Wat klopt hier niet?’

‘Eh?’ Peter staart Kees verbijsterd aan. Wat is dat nou voor vraag?

‘Zijn hart,’ grijnzend klopt de inspecteur Peter op zijn schouder.

‘Lighting up, jochie,’ grijnst hij. ‘Er zullen meer doden op je pad komen. Daar moet je tegen kunnen of je moet maar bij een bloemenzaak gaan werken.’ Peter knikt beduusd.

‘Wat heb ik gehoord, jij hebt als eerste de dode vrouw gevonden?’

Kees neemt hem onderzoekend op. Zal hij deze beginneling niet

beter naar het bureau sturen voor een gesprek met de psycholoog?

Toch kijkt de surveillant niet angstig, terwijl het toch behoorlijk erg moet zijn met dat vermoorde mens. Uit goed materiaal gesneden, bedenkt Kees goedkeurend. Net zijn vader.

Peter knikt de rechercheur toe. ‘Ik heb zes keer achter elkaar gebeld, chef, maar er wordt niet opgenomen.’

‘Oké. Misschien zijn ze net boodschappen gaan doen.’ Kees pakt zijn portofoon en vraagt ongeduldig. ‘Waar blijven de forensische experts?’

Het echtpaar Wiersma, pathologen en forensisch experts van Moerdam, zijn net uitgeboekt bij hotel van der Valk. Ze zitten ondertussen in de wagen en zijn onderweg. Zodra Kees hen belt, melden ze zo snel mogelijk te komen, maar gaan eerst langs Macdonalds voor koffie en ontbijt to go. Het echtpaar onderzoekt niet graag lijken op een nuchtere maag.

‘Kom op,’ knikt Kees Korenaar de agenten toe die om hem heen staan. ‘We moeten er maar eens een kijkje nemen.’ Met grote

passen loopt hij naar de steeg en tuurt, tussen de eeuwenoude muren, bedekt met schunnige graffiti, de duisternis in. Peinzend kijkt hij op naar het neon meisje. Het naambordje vermeld Kleine Steeg, maar vroeger heette het hier Stille Steeg. Omdat de nonnen ooit in spreekverbod leefden. Nog steeds hebben de meeste huizen grenzend aan de Kleine Steeg aan de achterkant geen raam of deur. Dat was vroeger een vereiste, zodat de nonnen van alle rust konden genieten. Sinds 1900 namen andere dames hun plaats in. Dat is nu een nadeel, want de enige toegang naar een binnenplaats is de steeg.

Peter staat achteraf en het laatste wat hij wil is in die steeg een kijkje nemen. Wat hij gezien heeft, beneemt hem alle lust ooit ergens weer kijkjes te gaan nemen.

Zijdelings kijkt hij naar de slanke agent die naast bij de steeg staat en ook naar hem kijkt. Peter voelt zijn hart opspringen omdat de blonde agent bemoedigend tegen hem knipoogt. Nog gisteren was hij heimelijk verliefd op een knappe jongen uit een seksboekje. Simon was jarenlang alleen maar zijn enige uitlaat geweest, want hij zit onder de plak van een moeder die niets liever als een huis vol kleinkinderen wil. Hij heeft het haar wel eens proberen te vertellen, maar ze wilde niet luisteren.

Peter is homo. Hij is ook twee meter vijf groot en heeft het figuur van een jonge god waar vrouwen nu eenmaal blindelings voor vallen. Ook nu staan wat tiener meisjes vlakbij te giechelen en ze fotograferen hem, terwijl oudere vrouwen ook al graag zijn kant opkijken.

Peter negeert een meisje dat uitdagend naar hem zwaait. Hij werd altijd omzwermd door meisjes die zijn vriendin wilden zijn, terwijl hij juist hoopte een knappe jongen te ontmoeten.

Dit is de eerste keer dat hij buitendienst heeft.

Hij is nog geen twee weken surveillant en moest gisteren nog steeds in de kelder helpen met archieven naar Cloud te verwerken.

Eergisteren vond hij in een Cold case zijn Simon, waarschijnlijk gestorven door eigen hand en het was of ze zijn hart verscheurden.

Het adres stond erbij en hij is er heengegaan. Helemaal naar Friesland, om uit te zoeken wat er met zijn Simon is gebeurd. Hij ontdekte een familiedrama en deze familie stond al klaar om hem de kop in te slaan. Eigenlijk had hij dat helemaal niet erg gevonden, want hoe moet hij verder leven zonder Simon? Hoe kan hij voortaan staande blijven bij een moeder, die hem elke dag een nieuw meisje wil toeduwen

Nog geen vijf uur geleden is er een collega uit gevallen. Hij moest mee met de nachtdienst en de dienstdoende agent waarmee hij patrouille reed, heet Jason de Wit.

Jason is de dubbelganger van Simon en eigenlijk tien keer mooier dan Simon, want Jason is echt. Hij heeft prachtig zilverblood haar, lieve hemelsblauwe ogen en maakt de hele tijd grapjes. Al begrijpt Peter niet van alles deze humor. Toch heeft Jason iets wat Peter zich nog eenzamer laat voelen, Jason is namelijk getrouwd!

Wachten duurt altijd lang. De pathologen melden, zodra Kees opnieuw belt, dat ze vlakbij Amsterdam zijn. De inspecteur en het handjevol agenten blijven voor de ingang staan. Het enige geluid dat ze horen is dat van het overstromend riool. Het bizarre achtergrondgeluid maakt de sfeer extra griezelig.

Kees wordt gebeld en drukt zijn mobiel tegen het oor. Het is Thijs Vermeulen en de hoofdresearcher wil een update van de situatie. ‘Nemen jullie de situatie daar op,’ beveelt Kees Eddy Atalat en Simone Alopo. Hij wijst de twee agenten steeg in en vertelt via zijn mobiel ondertussen dat ze wachten op de forensisch experten. Simone kijkt de slanke Indonesische agent benauwd aan, maar Eddy knikt haar vastberaden toe. Dicht naast elkaar lopen zij de steeg in. Simone heeft een zaklantaren. Het licht beschijnt, al heen-en-weer dwarrelend de straat en weerkaatst in de flinke plas regenwater. Iedereen staart hen na en de fluorescerende letters politie, op de rug, lijken te zweven, terwijl de twee Nemo’s in de donkere steeg verdwijnen.

Geen tien tellen later komt Eddy Atalat terugrennen. Merkbaar is zijn kalme houding verdwenen en hij roept Kees Korenaar gejaagd

toe. ‘Er ligt een vrouw op de grond, chef. Ze is morsdood. Die vrouw is vermoord en haar lichaam,’ even haalt Eddy diep adem. ‘Haar lichaam is opengesneden.’

‘Die vrouw is opengesneden?’ Hoorbaar haalt ook Kees diep adem. ‘Dan gaan we maar.’ De rechercheur knikt de agenten om hem heen toe. ‘Zoek de grond en muren af naar aanwijzingen,’ beveelt hij. ‘Niets aanraken of oppakken wat het ook is, begrepen?’ Hij doet twee stappen naar voren met zijn gevolg op de hielen, maar Kees blijft staan, want hij is in de plas water gestapt en zachtjes foeterend stapt hij achteruit.

Uit een kapotte regenpijp sijpelt nog meer water de regenplas in. ‘Toe maar, of er niet genoeg ligt,’ mompelt Kees en huiverend trekt hij zijn schouders op. Het geluid van het overlopende riool werkt hem op zijn zenuwen en de smalle steeg loert vol duisternis terug.

‘Atalat,’ roept hij over zijn schouder. ‘Haal het grote licht erbij, ik zie verdomme geen steek hier!’ De Indonesische agent haast zich weg. Daarna begint Kees Korenaar te lopen. Diep gebukt, of juist bijna op de tenen door het overtollige water nemen de agenten elke millimeter steeg in zich op.

Wat verderop doemt een donkere schim op.

Simone Alopo staat alleen. Ze lijkt aan de grond genageld en de Surinaamse staart hem met grote ogen aan, zodra Kees bij haar gaat staan. Even klopt de rechercheur op haar schouder, ‘gaat het, meissie?’

‘Er is enorm veel bloed, chef,’ prevelt Simone en kijkt schichtig omlaag. Ze staat vlak naast een flinke plas water dat inktzwart lijkt te zijn. Er zweemt een lucht rond die hen moeizaam laat slikken, het smaakt naar ijzer.

‘Ga daar maar staan,’ wijst Kees naar de ingang van de steeg. ‘Help de Wit dat er geen persmusket komt gluren,’ maant hij en kijkt verschrikt om. Er begint namelijk flitslicht te bliksemen. Een brutale journalist is voor zijn scoop de steeg ingedrongen en met de snelheid van een mitrailleur maakt de man foto’s. Jason dringt zich met gespreide armen voor hem, maar de journalist blijft rakelings

langs zijn gezicht foto's maken en Simone rent er op een holletje heen. Kees neemt van een agent de zaklantaarn over en stapt naar voren. Achter hen klinkt verontwaardigd geroep, omdat de twee agenten de brutale journalist achteruit duwen... Als vanzelf blijven de andere agenten staan. 'Komen jullie nog?' Kees Korenaar kijkt om en na een wenk van zijn hoofd volgen ze hem.

Langzaam nadert het dwarrelende licht van zijn zaklantaarn iets met kleur. Als vanzelf staan ze stil voor een grote plas. Dit water is bizar, het is namelijk knalrood. Het licht danst er sierlijk overheen, tot een andere kleur de aandacht trekt. Plotsklaps doemen roze stiletto's op. Hun ogen worden steeds groter, terwijl de lichtbron over slanke benen omhoog danst, Vanuit het duister doemt een lichaam op. Geschokt kijken de rechercheur en zijn gevolg naar de vermoorde vrouw. Haar lichaam is als een natte dweil verwrongen. Haar benen streken zich naar rechts, haar bovenlichaam met omhoog getrokken armen naar links. Er is geen kleding te zien en ze kunnen zo het opengerukte lichaam inkijken. Het is een bloederig gat waar haar ribben uitsteken als een bizar ikebana. Kees waagt zich een paar stappen dichterbij. Haar hoofd is ver naar achteren getrokken en regenwater en bloed hebben sporen op haar wangen getrokken als tranen. Waar ogen hadden moeten zitten, zijn niets als rode gaten!

Peter heeft aan een blik genoeg en draait zijn hoofd af.

Hij wordt er beroerd van. Shit! Mijn eerste nachtdienst en dan vindt ik meteen een dode. Verdomme, waarom is het nou geen doodgereden kerel of zoiets. Dat is niet zo erg als een klein vrouwtje met haar lange blonde haar uitgespreid over de grond en haar halfnaakte lichaam finaal opengerukt.

Hoe kan hij aan ook maar een zinnig ding denken, als hij eerst een geestverschijning ziet in de steeg en vlak daarna een gruwelijk vermoorde vrouw? Het liefste zou de stoere surveillant naar huis willen gaan, onder de dekens kruipen en nooit meer opstaan. Na eerst te hebben gezien wat er met Petertje gebeurd was, is de vermoorde vrouw de tweede verschijning. Zijn hart loopt ervan over, maar hij durft hier nooit met niemand over te praten, want ze

zullen hem knettergek verklaren. Hoe kun je nu zien wat er met een vermoord persoon is gebeurd? Hoe kun je iemand zien staan terwijl het lijk voor je voeten ligt? Peter staart met grote ogen voor zich uit,

Diep onder de indruk blijven de agenten ook staren. Zelfs Kees weet even niet wat te zeggen. De rechercheur heeft al heel wat moordzaken meegemaakt, maar zoiets als dit?

God zij dank nooit eerder.

Achter hen klinken stemmen en iedereen kijkt tegelijk om.

‘Een goedemorgen saam.’ Het echtpaar Wiersma beent met grote zwarte tassen in de hand op hen af. In de andere hand hebben ze een kartonnen beker.

‘Goedemorgen,’ Kees knikt hen ernstig toe.

‘Er is een vrouw vermoord?’ Simon klinkt gretig, maar het slachtoffer wordt in de smalle steeg nog verborgen voor zijn nieuwsgierige ogen, doordat agenten ervoor staan. ‘Het lijkt wel Rush Hour,’ zegt Ellen Wiersma opgewekt. ‘Zo gebeurt er niets, dan de Millennium knipper en nu dit.’

‘Deze vrouw is walgelijk toegetakeld,’ zegt Kees somber. ‘Houd je maag vast, het is geen pretje.’ De rechercheur stapt opzij en zwaait met zijn arm. ‘Maak eens ruimte, verdorie,’ zegt hij dwingend. Meteen stappen alle agenten opzij.

‘Gatver!’ Simone springt weer naar voren, want de Surinaamse is in de diepe plas gestapt en daarmee niet de enige. Zo goed mogelijk verspreiden de agenten zich uit om ruimte te maken, als vanzelf vormen ze een rij.

Alleen Peter blijft staan. Verbaasd nemen ze de stoere surveillant op die er maar staat te staren. Holly shit. Kees vergelijkt de lengte van de stoere surveillant met die van zijn groep. Hij had vroeger meer spinazie moeten eten. Wat een knoert is dat joch, zeg.

‘Och jeetje, die valt zo flauw,’ zegt hij en Simon Wiersma schudt zijn hoofd vermanend. ‘Geef die knul een zak, voor hij alle sporen onderkotst.’

Kees stapt op de stoere surveillant af en geeft hem een por. ‘Achteruit,’ snauwt hij. ‘Geef de forensisch experts ruimte.’ De inspecteur fronst, wordt hij wel gehoord, want de surveillant staat nog steeds voor zich uit te staren.

Peter ziet namelijk iemand staan en Mimi’s verschijning praat tegen hem. Hij kan haar lippen zien bewegen, maar verstaat het niet.

‘Hee, hoor je me niet?’ Kees geeft Peter een hardere duw.

‘Achteruit,’ beveelt hij.

Meteen knippert Peter met zijn ogen en doet een grote stap achteruit. Daardoor stapt hij met hoorbare bons tegen de muur aan. ‘Auw.’ Peter wrijft zijn hoofd dat hij gestoten heeft, maar niemand kijkt naar hem. Iedereen staart naar de Wiersma’s, die de dode vrouw aandachtig opnemen, terwijl zij hun laatste slokjes koffie nippen. Ellen doet de lege bekers in haar tas.

Peter voelt zich teleurgesteld, want Mimi’s verschijning is verdwenen. Dit was zijn eerste kans om met een dode te spreken, maar doordat hij niemand iets kon zeggen, is dat verkloot. Wie weet wou ze hem de naam van de dader noemen.

‘Er is meer bij haar verwisselt, of iemand heeft wat lever voor de poes gehaald,’ grapt Simon. Hij kijkt de kring agenten rond, maar niemand lacht mee.

Ellen neemt de zaklantaarn van Kees over en voorover gebogen beschijnt ze het lichaam. Zodra ze overeind komt, schudt ze haar hoofd tegen haar man. ‘Hier is geen chirurg aan te pas gekomen, maar een of andere slachter. De flarden orgaan hangen er aan.’

Eddy Atalat komt gehaast aanlopen met een draagbare lamp, fluorescerend geel van kleur. De breedstraler heeft een U-vormig handvat, bevestigd aan een grote accu.

‘Oké, doe dat ding aan,’ knikt Kees Korenaar.

Zichtbaar moet hij slikken, maar Eddy Atalat drukt op een knop.

Daarna schijnt hij met ferm gebaar op de vermoorde vrouw. Ogen worden groot en men voelt zich geschokt, want Mimi is afgrijselijk toetgetakeld. Een krankzinnige maniak heeft haar borstkas

opengerukt en het bloederige gat in haar lichaam is leeg. Er is nergens iets van welk orgaan dan ook overgebleven.

‘Godallemachtig,’ fluistert Simon. Hij heeft heel wat toegenakelde lichamen gezien, maar nu schrikt hij toch.

‘Dat zwijn moeten ze hangen,’ huivert Ellen en haar stem slaat over.

‘Die verziekte sadist heeft haar geplunderd, van alles wat maar los en vast zit!’

Simon haalt diep adem, daarna knikt hij zijn vrouw toe. ‘Lets do this,’ zegt hij luidkeels. Ellen opent haar tas en haalt er een witte bundel uit. Het echtpaar trekken allebei een wit plastic pak aan en handschoenen. Daarna doet de pathologe een tweede zwarte koffer open. Ze knielt erbij neer om te pakken wat ze verder nodig hebben voor hun onderzoek. Niemand zegt iets, maar iedereen bereidt zich voor op het ergste, want achter de steeg blijft het akelig stil.

Iedereen weet dat het normaal bedrijvig is in de Kleine Steeg, want het bordeel is vol met aantrekkelijke dames. Gewoonlijk verlaten de sekswerkers pas hun werkplek zodra het licht wordt.

‘Whats up, doc!’ Ze kijken verbaasd om zodra deze jolige kreet de stilte verstoort, gehaast beent Thijs Vermeulen op hen af. De hoofdresearcher komt bij hen staan en zet zijn handen in de zij. Het zwarte pak dat hij onder zijn bruine jas aanheeft, spant behoorlijk bij de buik. Thijs wordt soms ook wel ome Joop genoemd. Als er tijd is voor een grapje, kan hij dit komieke figuur van André van Duin goed nadoen, maar nu is het geen tijd voor grapjes.

Na een blik op de dode vrouw, schudt Thijs somber zijn hoofd en mompelt, ‘het is erger dan ik dacht.’ Hij strijkt zijn warrige zwarte haar naar achteren, duidelijk vergeten om te kammen en vakkundig neemt de hoofdresearcher het heft in handen. ‘Kees, weet je al iets van de dader? Zijn er getuigen?’ Weet je al wie zij is? Dit ziet er niet uit als geweld uit de kennissenkring. Heeft iemand in de buurt iets gezien of gehoord?

De rechercheur antwoordt ontkennend.

Terwijl Thijs en Kees hun karige gegevens delen, sputteren de portofoons op de schouders van agenten meldingen door. Een kat moet uit een boom gehaald worden. Er is een steekpartij op een school tussen tieners, waarbij gelukkig geen doden zijn gevallen, naast een inbraak bij een oud echtpaar ook nog een ongeluk met meerdere auto's aan de Prins Willem Alexander Allee. De agenten ter plaatse melden dat er waarschijnlijk lachgas en alcohol is gebruikt, waarna bestuurders en passagiers met elkaar op de vuist gingen. Niemand maakt zich hier druk om. Dit zijn dagelijkse voorvallen in nachtelijk Moerdam. Iedereen spits echter de oren bij een volgende melding. 'Lijk gevonden van dode man in het koningin Wilhelminapark, met verwondingen aan genitaliën en hals.' Thijs neemt meteen contact op met het hoofdbureau. 'Wijst het erop als nieuw Millennium knipper slachtoffer, over?' 'Nog onbekend, over,' antwoordt de dienstdoende agent.

'Identiteitspapieren aanwezig. Het gaat om ene Vincent Neul. Sergeant 1ste klasse, commando korps van de Nederlandse landmacht.'

Doodsoorzaak doorgesneden halsslagader. Vrij professioneel,' zegt de plaatselijke arts. 'Hij bloedde in geen vijf tellen dood, maar z'n snikkel zit er nog aan.'

'Oké,' Thijs knikt Kees toe. 'Ga jij naar het Wilhelminapark en pluis die dode vent uit, dan probeer ik hier de boel in orde zien te krijgen.'

Kees knikt en haast zich weg door de smalle steeg. Merkbaar blij dat hij hier niet meer bij hoeft te zijn. Een dode militair is vast een stuk prettiger om naar te kijken als dit afgrijselijk afgeslachte vrouwtje. De morsige hoofdresearcher zet de handen in de zij. Hij neemt het groepje agenten op dat zich als een stilleven van Rembrand om de dode verzameld heeft zoals de Wiersma's geknield zitten bij de dode vrouw. Zijn oog valt ook op een flink uit de kluiten getrokken surveillant. Zo hee, dat is pas een supercop en een razendknappe ook nog.

Thijs wendt zijn ogen af van de jonge surveillant, die afwezig naar een verre hoek staat te staren. Misschien kan die gozer niet tegen

bloed? Hij nadert de forensisch experten en vraagt, 'kunnen jullie me al iets vertellen over de eventuele dader?' Iedereen huivert als er onverwachts een kille tochtvlaag langs waait.

Peter is de enige die kan zien hoe de mistige flard door de steeg naar het pleintje zweeft waar hen, Joost mag het weten, meer gruwelen te wachten staan. Er gaat een rilling over zijn rug, want een tweede windvlaag voert een afgrijselijke kreun mee. Hij is blijkbaar de enige die het hoort...

HOOFDSTUK 2. DAT ARME LIEVE MEISIE.

Het duurt Thijs Vermeulen wel erg lang voor de brigadier met de buurman over de muur heen is en ze eindelijk toegang hebben op het plein achter de steeg. Gedwongen om te wachten, drentelt hij voor de steeg heen en weer. Daardoor bemerkt de rechercheur hoe het aantal nieuwsgierige gluurders met de minuut toeneemt. Ze hangen zelfs uit de bovenste ramen om te filmen.

Iedere keer als hij bij de ingang van de steeg staat, dringt het melodieuze gegorgel van het overlopende riool zich aan hem op. Het lugubere gepingel geeft hem rillingen over zijn rug.

In de Nonnetjesstraat zijn meer stegen.

Sommigen breed genoeg voor een auto om daar te parkeren, maar de opritten lopen allemaal dood op een nagenoeg twee meter hoge muur. Deze muur scheidt de binnenplaats, een voormalig vrouwenklooster, van de buitenwereld.

De hoofdresearcheur kijkt op zijn horloge. Hij staat hier al zeker twintig minuten. Al die tijd zijn de forensisch experts bezig in de steeg, kunnen ze niet langs de vermoorde vrouw en eindelijk een kijkje nemen bij het bordeel.

Vanuit een paar ramen en een dak heeft men geprobeerd iets te zien. Maar bij het woonhuis en de zeven kleine huisjes hangt niets als doodse stilte.

De smalle steeg heeft nog nooit zoveel drukte gekend, nu er een grote menigte dromt, terwijl overal, als krenten in een cake, politiewagens kriskras staan.

Pers mengt zich onder de toeschouwers en vragen wie er iets weet, gezien of gehoord heeft en fotografen maken van alles en nog wat foto's.

Zodra meerdere ambulances en er zelfs een lijkwagen aankomt, wordt de sfeer bijna hysterisch. Journalisten klimmen op wagens, om maar boven de hoofden uit foto's te kunnen maken.

Ondertussen wordt rondom de steeg een geel lint gespannen met de tekst politie.

Twee agenten die bij de ingang staan, houden iedereen tegen die niet bevoegd is. In de steeg buigen de forensische experts nog over Mimi, haar gruwelijk toetgetakelde lichaam fel verlicht door de lamp.

De Indonesische agent die het licht richt, kijkt liever opzij dan naar de dode, maar Eddy neemt zijn taak verder serieus.

Thijs beent in de steeg heen en weer. Met de handen op de rug, kijkt de hoofdresearcher ongeduldig toe hoe de forensisch experts nauwkeurig Mimi's bloederige lichaam onderzoeken.

Hij griezelt ervan. Nooit gebeurt er wat in zijn vredige Moerdam en nu? Wham, beng, als een flinke linkse, gevolgd door een uppercut, zijn mannen hun penis afgesneden. Daarna is deze vrouw op afgrijselijke manier vermoord. Waarom, denkt hij voor de zoveelste keer. Waarom komt alle ellende altijd tegelijk?

Met de handen op de rug, staart hij ongedurig naar de Wiersma's. Zij buigen aandachtig over de open buikholte en vol ongeduld neemt Thijs opnieuw contact op met brigadier Langedijk.

'Sorry chef,' zegt Andrew, terwijl ook hij heen en weer beent. Hij staat een paar stegen verder en kijkt ook al vol ongeduld. De beloofde ladder was uitgeleend. De buurman en hoofdagent Mark de Groot stapelen lege bierkragen en een stel oude emmers op tegen de muur tot een wankel geheel, want de oprit was de laatste jaren als openbare vuilnisbelt gebruikt.

'Er is hier nauwelijks doorkomen door, chef,' meldt Andrew. 'Maar we doen ons best iets te vinden dat we zo snel mogelijk over de muur komen.'

'Jij daar.' Thijs wenkt ongeduldig een agent. Hans de Ridder krijgt orders om te kijken of er een andere manier is om bij het bordeel te komen.

Hans haast zich weg, op zoek naar een andere doorgang, wellicht via iemands huis.

Thijs kijkt op. Het blijft maar regenen en hij krijgt het koud, want zijn regenjas hangt wijd open. Langzaam knoopt hij het dicht, terwijl hij weer naar de forensisch experts loopt.